

е туй дѣто усѣщамъ, нѣ познавамъ че душа-та ми е прѣпѣлнена съ радость.—

К. Порфира.—Сестро, сестро, какво си ся замислила, като ще списвашъ нѣкоѣхъ Грамматикѣхъ?

Драгана. [Серіозно подава и на двѣ-тѣ рѣжж] Простете мѣ, любезны мои, нѣ уставѣ-тѣ на женско-то дружество, кой-то ми падна днесъ въ рѣжж-тѣ, направи мѣ много да мысляхъ.—

Порф. и Смар. [смѣхътъ ся] Ха! Ха! Ха!

Драгана [серіозно] защо ся смѣете?

Смаранда.—Ами какъ да ся не смѣемъ, като сѣ можили такъ-визи глупости да тѣ нажялѣхъ!?!—

Драгана.—Глупостъ ли е като едно дружество ся състави за да ни покажи длѣжности-тѣ на майкѣхъ-тѣ и на жепѣхъ-тѣ къмъ общество-то имъ въобще!—

Порфира.—Прости мѣ сестро, нѣ азъ мысляхъ че ты си подлудѣла!—

Драгана.—Защо?

Порфира.—Защо-то ты не гледашъ да ти бѣде добръ на кожѣхъ-тѣ, ами ся смѣсвашъ въ работы, кои-то не сѣ твои.—Гледай си кефа, сестро! Живѣй до дѣто симлада.—Тукъ е рай, тукъ е пѣкълъ!—

Смаранда.—Остави ъхъ.—Тя може да иска да стане робъ на мѣжя си.

Драгана.—(прѣзрително) Дозволете ми, милы мои, да ви забѣлѣжж че азъ не съмъ онѣзи, коѣхъ-то бѣхъ вчера.—Проклѣвамъ днитѣ, кои-то съмъ изгубила!—Нѣ, както и да ви говорѣж, вѣй нѣма да мя разумѣете; за туй дозволете ми да си отидѣ. (покланя ся и си отива).

Позорище 11-то.

[Предишни-тѣ безъ Драганѣхъ.

(Смаранда и Порфира (стрѣлосвать подирѣ Драганѣхъ и съ гласъ ся смѣхътъ) ха! ха! ха!—